

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 219. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021511712/facsimile.pdf> (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

strømmede ordene fra hans læber som en rivende fos, der truer med at opløse sig i skum. I sådanne øjeblikke forsvandt den bløde, elskovsfulde sanger; han dypede sin pen i satirens grønneste blæk og kunne næppe nedskrive tankerne så hurtigt, som hans hjerne udslyngede dem. Hvad under da, at besindigheden, denne beundrede, kolde evne, ikke kunne komme til at spille første rolle ved den Baggenseske skrivepult! Men studse må man i sandhed ofte ved at læse, hvad Baggesen skrev under sit fædrelands unge senners forfølgelse, studse over, i hvilken grad han forudså, hvad der var skjult for hans forfølgeres øjne. Hvor ofte tænkte jeg dog ikke på ham på mine ensomme vandringer, tænkte: Her har han også vandret, snart jublende af fryd, snart mismodig over sine huslige tryk, snart med tanker om at forlade sit fædreland for bestandigt. Ja, han kunne udbryde med Goethe:

Wie theuer hab' ich meine Gedichte bezahlt! –

»En søndag på Amager« var færdig og mit sidste besøg hos Ane bestemt til næste morgen; om få dage måtte vi bryde op fra vort lykkelige Hellebækkliv. [Ak, I stille, fredsommelige dage! I stille, lykkelige aftener, hvor to, der glæder sig ved hinandens selskab, sidder i samtale af ens interesse for os begge; thi det var vort samlivs styrke: vore interesser var de samme. Heiberg bragte intet offer ved at dvæle ved det, der fyldte mig, og jeg intet ved at lytte til, hvad han gik op i. Hvor vidunderligt alsidige var ikke hans kundskaber, hvilket øje til at orientere sig på himlen som på jorden, og hvilket lykkeligt sammensat temperament! Hvor oplivende for andre, hvor styrkende, hvor barnligt elskværdigt! Og hvilken rørende pris satte han ikke på mig stakkel!] Med stille vemod tænkte jeg på atter at rejse hjem til byens larm og støj; jeg ved ikke, hvad det var for en anelse, der på det stærkeste tilhviskede mig, at disse 6 uger, tilbragt i ro, i fred, i glæde, i søde drømmerier, ville blive afløst af uro og nye begivenheder, der på mere end én måde ville gribe ind i vort liv. Jeg meddelte Heiberg mine anelser, men han lo ad mig.

Næste morgen ganske tidligt gik jeg til Ane, der tog imod mig så kærligt, så rørende og forsikrede, at når hun i flere dage ikke så mig, faldt hun i bedrøvelse og tungsind. Da jeg nu måtte sige